



Stall

& Lyckan

Christine Pullein-Thompson



SAGA

EGMONT



Stall

Lyckan

Christine Pullein-Thompson

 SAGA
EGMONT

Christine Pullein-Thompson

Stall lyckan

Saga

Stall Lyckan

är översatt från engelska av Anna Hermerén efter

Horse Haven

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1995, 2018 Christine Pullein-Thompson och

SAGA Egmont, an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S

Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711784280

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-koncernen

Aldrig mer

Jag fick inte fram ett ljud. Jag såg mig omkring i det stökiga huset som jag älskade. Aldrig mer kommer jag att stå ute på gården och känna lukten av häst, tänkte jag. Aldrig mer kommer jag att vara först på morgonen och se välkomnande huvuden som tittar fram över boxdörrarna med ett svagt gnäggande. Det är slut och jag har ingenstans att ta vägen.

Jag såg framför mig hur jag bråkade med mamma där hemma i köket och kände hur futtigt allt var. Jag såg pappa som satt arbetslös hemma i vardagsrummet med händerna sysslolösa i knät. Jag såg hur jag låg kvar i sängen hela dagen, hur solen lyste på de blommiga gardinerna i mitt rum och trafiken åkte förbi utanför. Aldrig mer hade jag något att se fram emot.

- Du kan inte, Jenny. Det får du bara inte. Det måste finnas någon utväg, skrek jag som ett sårat djur. Hur ska det gå med hästarna du har räddat? Med Salt och Pepper? Du kan inte sälja dem, det går bara inte.

Nu grät Jenny också och en kort stund höll vi om varandra. Sedan rusade jag ut i skymningen, för jag stod inte ut att vara kvar i hennes hus en sekund till.

- Det finns inget hö. Jag har inte mer pengar. Kan du inte förstå det? skrek Jenny efter mig. Jag kommer att bli anmäld för djurplågeri om jag fortsätter så här. Banken ger mig inte mer pengar, så jag måste sälja. Det finns inget annat jag kan göra.

- Det måste det finnas! skrek jag och såg mig om efter cykeln.

Mitt huvud var tungt av förtvivlan och händerna skakade av chock. Framljuset fungerade inte, men det struntade jag i. Jag struntade i allting just då. Stallet skulle säljas, det ställe jag älskade mest i hela världen. Gården skulle ropas ut på auktion om en vecka. En vecka, jag hade bara en vecka på mig att rädda Timmergården.

- Ta det försiktigt. Du har inget ljus, ropade Jenny. Vänta lite.

Men jag ville inte vänta. Jag ville bara lägga mig i sängen och gråta. Jag ville få tänka i lugn och ro med dörren stängd. När jag cyklade hem såg jag framför mig hur hus sköt i höjden där hästar en gång hade betat. Det skulle bli väg efter väg - Stallvägen, Fältnvägen, Ryttnvägen. Gräset skulle försvinna. Det skulle bli den ena vändplatsen efter den andra, gatlyktor och trottoarer. Bara skogen skulle vara kvar, skogen som hade gett stallet dess namn och som var fylld av klockhyacinter på våren och orangeröda, gyllene löv på hösten. Där stod bokarna höga och kala på vintern och sträckte sig högt upp mot himlen, glittrande av rimfrost och gnistrande av snö. Skogen skulle vara kvar, eftersom den var naturskyddsområde, men den skulle förändras: pärlhyacinter skulle ryckas upp ur jorden av giriga händer bara för att vissna och dö i någon vas, stigar trampas upp och eldar skulle tändas och sveda trädens stammar. Sedan skulle besökarna slänga sitt skräp där och snart skulle den likna en sliten, deprimerande stadsskog och magin skulle vara borta för alltid.

- Vad är det?

Nu var jag hemma, men jag hade varken sett eller upplevt något på vägen - jag hade haft autopiloten inkopplad hela tiden. Mamma la upp scones på en tallrik.

-Ingenting, skrek jag.

- Vart ska du gå?

- Upp, ser du inte det? frågade jag.

- Ska du inte ha något att äta?
- Nej tack.

Jag slängde igen dörren till mitt rum och la mig på sängen. Jag tänkte att jag kan inte stanna här dag efter dag, för jag har inga kompisar. Jag hade inte behövt några heller förrän nu. Timmergården hade varit tillräckligt. Utan Timmergården skulle jag bli alldeles vilse. En gång hade mamma sagt: "Jag vet inte vad du ska göra om det där stället bommar igen. Kan du inte intressera dig för något annat? Vill du inte ha några kompisar, Catta?? Jag hatade att kallas Catta. På Timmergården sa de alltid Catarina. Det var där jag hade mina vänner - Josh och de andra skötarna, men mest av allt Jenny. Och så hästarna förstås, som aldrig kom med några elakheter om kläder eller finnar, som alltid tyckte om en, trots att man var sen med fodret eller frukosten inte var vad den borde vara. Men de var ändå olika. Folk tror att djur av samma ras är likadana, men det är inte sant, för alla har sina egenheter och alla behöver kärlek

- Vill du ha lite te? ropade mamma nerifrån trappan.
- Nej, skrek jag. Jag behöver ingenting.

Aldrig någonsin mer, var jag nära att tillägga.

Lite senare gick jag nerför trappan, tog ett mynt ur mammas handväska och slog igen ytterdörren efter mig. De hade stängt av vår telefon, men det fanns en telefonkiosk bara femtio meter bort. Den här kvällen var det ingen där. Jag kunde Joshs nummer utantill.

Har jag berättat om Josh? Han var femton år då, två år äldre än jag. Hans mamma är sjuksköterska och pappan är svensk och arbetar för någon stor välgörenhetsorganisation, så han är ute och reser mycket. Josh har sin pappas ljusa hår och de nötbruna ögonen skuggas av bleka ögonfransar. Men han har sin mammas välformade händer och rätt stora mun.

Jag slog hans nummer. Plötsligt frös jag våldsamt. Medan jag väntade bad jag att telefonsvararen inte skulle vara på. Det var den inte. Josh svarade.

- Hej, det är Catarina. Jag har något viktigt att berätta. Kan du ringa mig? bad jag och gav honom numret till telefonkiosken.

Längre ner på gatan gick folk in på puben. Högljudda röster svor över regeringen. Någon skrattade. Sedan ringde telefonen. Jag lyfte luren.

- Var är du? frågade Josh.

- I en telefonkiosk, för de har stängt av vår telefon. Det gäller Timmergården.

Jag kunde knappt säga "Timmergården", så förtvivlad var jag. Den ska läggas ner. Jenny ska sälja.

Det blev tyst ett tag.

- Varför det? frågade Josh sedan.

- Hon har inga pengar. Det är regeringens fel, sa jag.

På den tiden skyllde man allt på regeringen. Om vårt hus så hade brunnit ner, skulle mina föräldrar ha skyllt det på regeringen. Det hade blivit den största syndabocken i historien.

- Har det med räntan att göra, menar du? frågade Josh. Men vi kan inte låta det hända. Vi måste göra något!

- Jag vet, sa jag och började gråta igen. Gården kommer att försvinna och sedan blir det hyreshus där istället. Vad ska vi göra? snyftade jag.

- Det är värre för Jenny. Hon lever ju för det där stället, sa Josh.

- Det gör jag också.

Nu höll jag luren så hårt att min hand fick kramp. Jag höll den som om den var en livlina, som om jag skulle drunkna om jag släppte taget.

Liksom många andra hade vi lärt oss rida på Timmergården. Själv hade jag hjälpt till i stallet för att

kunna betala (och jag var inte den enda som hade lärt mig rida på det viset) . De dåliga tiderna hade inneburit att det kom färre elever, det visste vi allihop. Men det var inte bara det: det var foderhästarna, vars ägare bara betalade när de hade råd, det var hästarna den godhjärtade Jenny hade räddat och som inte gjorde rätt för sig. Pepper och Salt, Trooper och Fantasy. Det var räkningarna från veterinären och hovslagaren, och så höräkningarna förstås. Det värsta var att det hade varit inbrott i sadelkammaren två gånger i rad så att allt hade stulits. Det hade varit ett hemskt år på Timmergård. När jag stod i telefonkiosken den där kalla oktoberkvällen hatade jag mina föräldrar för att de inte var rika så att de kunde hjälpa till. Jag hatade dem för att de inte ens hade pengar så att vår telefon kunde kopplas in igen. Jag drömde om att vi var rika. Jag drömde om att min pappa sa: "Men jag kan väl hjälpa till med en tio, tjugo tusen..." Men livet var inte så och det var ingen som skulle hjälpa oss.

Josh pratade för fullt.

- Är du där? frågade han.

- Ja, det är klart att jag är.

- Så bra. Ett tag trodde jag att du hade svimmat, sa han.

- Jag är väl inget våp heller, svarade jag.

- Men det kommer att bli värst för dig, Catarina. Det har ju verkligen varit en fristad för dig, eller hur? fortsatte Josh.

Och plötsligt tycktes ordet "fristad" sväva fritt i luften och jag tänkte "fristad", vad är det nu det betyder och varför är det så viktigt helt plötsligt? Sedan visste jag och nu frös jag inte längre. Jag skrek in i luren:

- Fristad, Josh, där har vi det! Vi ska göra Timmergård till en fristad, till en gård för hästar och ponnyer i nöd. Vad tror du? Det är väl ingen omöjlig idé, Josh?

Under ett kort, fruktansvärt ögonblick tänkte jag att om jag inte kan övertyga Josh, kommer jag aldrig att kunna övertyga Jenny heller.

- Vi kanske ska sova på saken, föreslog han.

- Det kan vi inte, skrek jag, vi har inte tid. Timmergården går på auktion om en vecka. Vi måste bestämma oss nu. Är du med på det? Tror du att det går?

Jag föreställde mig hur djuren kom, utmärglade hästar, dräktiga ston, blinda hästar, slagna ponnyer och trötta, fogliga åsnor. Jag brann av iver och plötsligt verkade det vara det viktigaste ögonblicket i mitt liv.

- Det måste byggas på välgörenhet, sa Josh långsamt.

- Ja, det är klart, skrek jag. Vi kan sälja julkort, ha loppmarknad, tipspromenader och insamlingar, ja rubbet. Vad tror du?

- Det låter jättebra. Men varför sa inte Jenny till mig att hon skulle sälja? Varför berättade hon det bara för dig?

Jag hörde på honom att han var avundsjuk, att han inte hade velat få höra det från mig.

- Du var inte där då och det var jag, sa jag. Så är det här i livet, eller hur? Pappa brukar säga att det gäller att vara på rätt plats vid rätt tidpunkt, tillade jag innan jag la på luren igen och sprang hem på hoppfulla ben.

- Jag tog lite pengar från din portmonnä, sa jag till mamma.

- Jag vet, sa hon. Det gör ingenting. Du ler nu, det är det viktiga.

Jag åt pommes frites utan något till, för vi hade inte råd med mer. Jag åt med bara fingrarna och det smakade ingenting. Jag la armarna runt mamma och sa:

- Tack.

- Vadå för? Vad är det som har hänt? undrade hon.

- Jag fick bara en idé, en jättebra idé. Kan du låna mig en krona till? Jag måste ringa Jenny, sa jag. Det är viktigt. Jag

måste skynda mig, för tiden rusar iväg.

Det stod en man i telefonkiosken den här gången. Han stoppade mer och mer pengar i myntspringan. En bitande vind blåste i löven längs trottoaren. Jag blev kall medan jag väntade och entusiasmen ebbade ut. När jag äntligen slog Jennys nummer var det ingen som svarade. Vart hade hon tagit vägen? Kanske hade hon inte väntat till auktionen, utan redan börjat diskutera försäljningen av Timmergården med någon! Jag slog numret gång på gång tills en storväxt kvinna utanför ropade:

- Ska du stå där hela natten, flicka lilla? Är han inte hemma?

- Det är inte en han, svarade jag och la på luren.

Om cykelljuset hade fungerat skulle jag ha cyklat ut till Timmergården, men nu var det mörkt och vägen full av bilar.

Den natten drömde jag att Timmergården stod i lågor. Jenny var ute på gården och skrattade bara medan jag kämpade för att rädda de stackars vettskrämda djuren som var fångade inne i sina boxar. Sedan dök Josh upp. "Det är för sent", skrek han. "Det är slut nu, för alltid. Men bry dig inte om det, de kommer till himlen allihop." Jag vaknade dyblöt av svett. Utanför var gatlyktorna fortfarande tända.